

Věc C-534/20

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

21. října 2020

Předkládající soud:

Bundesarbeitsgericht (Německo)

Datum předkládacího rozhodnutí:

30. července 2020

Žalovaná, žalobkyně ve vzájemné žalobě, odvolatelka a navrhovatelka v řízení o opravném prostředku „Revision“:

Leistritz AG

Žalobkyně, žalovaná ve vzájemné žalobě, odpůrkyně v odvolacím řízení a odpůrkyně v řízení o opravném prostředku „Revision“:

LH

BUNDESARBEITSGERICHT (SPOLKOVÝ PRACOVNÍ SOUD, Německo)

[*omissis*]

USNESENÍ

[*omissis*]

Ve věci

1. LEISTRITZ AG,

první žalované, žalobkyně ve vzájemné žalobě, první odvolatelky a navrhovatelky v řízení o opravném prostředku „Revision“,

2. až 5. [...]

proti

LH,

žalobkyni, žalované ve vzájemné žalobě, odpůrkyni v odvolacím řízení a odpůrkyni v řízení o opravném prostředku „Revision“,

Druhý senát Bundesarbeitsgericht (Spolkový pracovní soud) na základě jednání konaného dne 30. července 2020 [*omissis*] rozhodl takto:

I. Soudnímu dvoru Evropské unie se tímto podle článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) předkládá žádost o rozhodnutí o následujících předběžných otázkách:

1. Musí být čl. 38 odst. 3 druhá věta nařízení (EU) 2016/679 (obecné nařízení o ochraně osobních údajů; dále jen „GDPR“) vykládán v tom smyslu, že brání takovému ustanovení vnitrostátního práva, jako je v projednávané věci § 38 odst. 1 a 2 ve spojení s § 6 odst. 4 druhou větou Bundesdatenschutzgesetz (spolkový zákon o ochraně údajů), které prohlašuje rozvázání pracovního poměru pověřence pro ochranu osobních údajů řádnou výpověď ze strany správce, který je jeho zaměstnavatelem, za nepřijatelné bez ohledu na to, zda k němu dochází v souvislosti s plněním jeho úkolů?

V případě kladné odpovědi na první otázku:

2. Brání čl. 38 odst. 3 druhá věta GDPR takovému ustanovení vnitrostátního práva i v případě, že jmenování pověřence pro ochranu osobních údajů není povinné podle čl. 37 odst. 1 GDPR, nýbrž pouze podle práva členského státu?

V případě kladné odpovědi na první otázku:

3. Zakládá se čl. 38 odst. 3 druhá věta GDPR na dostatečném zmocnění, a to zejména v rozsahu, v jakém se vztahuje na pověřence pro ochranu osobních údajů, kteří jsou u správce v pracovním poměru?

II. Řízení o opravném prostředku „Revision“ se přerušuje do doby, než Soudní dvůr Evropské unie rozhodne o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.

Odůvodnění

A. Předmět původního řízení

Účastníci řízení stále ještě vedou spor o platnost rozvázání svého pracovního poměru řádnou výpovědí.

Žalobkyně u první žalované (dále jen „žalovaná“) od 15. ledna 2018 pracovala jako vedoucí právního oddělení („*Teamleiter Recht*“). Dopisem z tohoto dne

žalovaná žalobkyni mimoto s účinností od 1. února 2018 jmenovala podnikovou pověřenkyní pro ochranu osobních údajů. Žalovaná, která je soukromoprávní podnik, zaměstnává minimálně 50 zaměstnanců a byla jak podle Bundesdatenschutzgesetz (spolkový zákon o ochraně údajů, dále jen „BDSG“) ve znění účinném od 1. září 2009 do 24. května 2018 (staré znění), tak podle § 38 odst. 1 první věty BDSG ve znění účinném od 25. května 2018 do 25. listopadu 2019 povinna jmenovat pověřence pro ochranu osobních údajů.

Dopisem ze dne 13. července 2018 žalovaná pracovní poměr k 15. srpnu 2018 rozvázala řádnou výpovědí. Platnost výpovědi odůvodnila restrukturalizací, která vedla k nadbytečnosti žalobkyně. Žalobkyně prostřednictvím své žaloby včas namítla neplatnost výpovědi. Soudy nižších stupňů žalobě vyhověly. Řádná výpověď se podle nich jeví jako neplatná již z toho důvodu, že žalobkyni jakožto pověřenkyni pro ochranu osobních údajů lze podle § 38 odst. 2 ve spojení s § 6 odst. 4 druhou větou BDSG dát výpověď pouze mimořádně ze závažného důvodu. Kromě toho restrukturalizace popsaná žalovanou ani nepředstavuje závažný důvod odůvodňující mimořádnou výpověď. Toto rozhodnutí žalovaná napadla svým opravným prostředkem „Revision“.

B. Relevantní ustanovení vnitrostátního práva

I. Spolkový zákon o ochraně údajů (BDSG) ve znění účinném od 25. května 2018 do 25. listopadu 2019 (BGBl. 2017 I, s. 2097)

1. „§ 6

Postavení

[...]

(4) Odvolání pověřenkyně nebo pověřence pro ochranu osobních údajů je přípustné pouze za podmínek vyplývajících z obdobného použití § 626 Bürgerliches Gesetzbuch (občanský zákoník). Rozvázání pracovního poměru výpovědí je nepřipustné, ledaže nastaly skutečnosti, které veřejný subjekt opravňují k výpovědi ze závažného důvodu bez dodržení výpovědní lhůty. Po ukončení činnosti pověřenkyně nebo pověřence pro ochranu osobních údajů je rozvázání pracovního poměru výpovědí po dobu jednoho roku nepřipustné, ledaže je veřejný subjekt oprávněn k výpovědi ze závažného důvodu bez dodržení výpovědní lhůty.“

2. „§ 38

Pověřenci soukromých subjektů pro ochranu osobních údajů

(1) Kromě případů uvedených v čl. 37 odst. 1 písm. b) a c) nařízení (EU) 2016/679 správce a zpracovatel jmenují pověřenkyni nebo

pověřence pro ochranu osobních údajů v případě, že zpravidla soustavně zaměstnávají nejméně deset osob automatizovaným zpracováním osobních údajů. Pokud správce nebo zpracovatel provádějí zpracování, která podléhají posouzení vlivu na ochranu osobních údajů podle článku 35 nařízení (EU) 2016/679, nebo pokud osobní údaje v rámci své výdělečné činnosti zpracovávají za účelem předávání, předávání v anonymizované podobě nebo pro účely průzkumu trhu nebo veřejného mínění, jsou povinni pověřenkyni nebo pověřence pro ochranu osobních údajů jmenovat bez ohledu na počet osob zaměstnaných zpracováním.

(2) Ustanovení § 6 odst. 4, odst. 5 druhé věty a odst. 6 se použijí [obdobně], ustanovení § 6 odst. 4 však pouze v případě, že je jmenování pověřenkyně nebo pověřence pro ochranu osobních údajů povinné.“

V ustanovení § 38 odst. 1 první větě BDSG ve znění účinném od 26. listopadu 2019 byl počet zaměstnaných osob zvýšen z „deseti“ na „20“.

II. Bürgerliches Gesetzbuch (občanský zákoník, dále jen „BGB“) ve znění vyhlášeném dne 2. ledna 2002 (BGBl. I, s. 42, oprava s. 2909, a BGBl. 2003 I, s. 738):

1. „134

Zákonný zákaz

Právní jednání, které porušuje zákonný zákaz, je neplatné, nevyplývá-li ze zákona jinak.“

2. „§ 626

Okamžitá výpověď ze závažného důvodu

(1) Každá smluvní strana může pracovní poměr ze závažného důvodu rozvázat výpovědí bez dodržení výpovědní doby, pokud nastaly skutečnosti, na jejichž základě nelze od osoby dávající výpověď s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu a při zvážení zájmů obou smluvních stran očekávat pokračování pracovního poměru až do uplynutí výpovědní doby nebo až do sjednaného skončení pracovního poměru.

(2) K výpovědi může dojít pouze do dvou týdnů. Uvedená lhůta začíná okamžikem, kdy se osoba oprávněná dát výpověď dozví o skutečnostech, které jsou pro výpověď rozhodné. [...]“

III. Kündigungsschutzgesetz (zákon na ochranu před propouštěním, dále jen „KSchG“) ve znění vyhlášeném dne 25. srpna 1969 (BGBl. I, s. 1317), naposledy pozměněný článkem 4 zákona ze dne 17. července 2017 (BGBl. I, s. 2509):

„§1

Společensky neodůvodněná propuštění

(1) Propuštění zaměstnance, jehož pracovní poměr v tomtéž závodě nebo podniku bez přerušení trval déle než šest měsíců, je právně neúčinné, pokud je společensky neodůvodněné.

(2) Propuštění je společensky neodůvodněné, pokud k němu nedošlo z důvodů souvisejících s osobou nebo chováním daného zaměstnance nebo z důvodů naléhavé provozní potřeby, které brání tomu, aby byl daný zaměstnanec v tomto závodě zaměstnán i nadále. [...].“

C. Relevantní ustanovení unijního práva

Nařízení (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (*obecné nařízení o ochraně osobních údajů; GDPR; Úř. věst. 2016, L 119, s. 1*)

1. „Článek 37

Jmenování pověřence pro ochranu osobních údajů

[...]

4. V jiných případech, než jaké jsou uvedeny v odstavci 1, mohou nebo, vyžaduje-li to právo Unie nebo členského státu, musí pověřence pro ochranu osobních údajů jmenovat správce nebo zpracovatel nebo sdružení a jiné subjekty zastupující kategorie správců či zpracovatelů. [...].“

2. „Článek 38

Postavení pověřence pro ochranu osobních údajů

3. Správce a zpracovatel zajistí, aby pověřenec pro ochranu osobních údajů nedostával žádné pokyny týkající se výkonu těchto úkolů. V souvislosti s plněním svých úkolů není správcem nebo zpracovatelem propuštěn ani sankcionován. [...].“

3. „Článek 88

Zpracování v souvislosti se zaměstnáním

1. Členské státy mohou právním předpisem nebo kolektivními smlouvami stanovit konkrétnější pravidla k zajištění ochrany práv a svobod ve vztahu ke zpracování osobních údajů zaměstnanců v souvislosti se zaměstnáním, zejména za účelem náboru, plnění pracovní smlouvy včetně plnění povinností stanovených zákonem nebo kolektivními smlouvami, řízení, plánování a organizace práce, za účelem zajištění rovnosti a rozmanitosti na pracovišti, zdraví a bezpečnosti na pracovišti, ochrany majetku zaměstnavatele nebo majetku zákazníka, dále za účelem individuálního a kolektivního výkonu a požívání práv a výhod spojených se zaměstnáním a za účelem ukončení zaměstnaneckého poměru.

[...].“

D. Nezbytnost rozhodnutí Soudního dvora a rozbor předběžných otázek

I. Nezbytnost rozhodnutí Soudního dvora

1. Podle vnitrostátního práva by výpověď ze dne 13. července 2018 byla neplatná podle § 38 odst. 2 ve spojení s § 6 odst. 4 druhou větou BDSG a § 134 BGB a opravný prostředek „*Revision*“ by byl neopodstatněný. Pracovní poměr zaměstnance, který je zároveň povinně jmenovaným pověřencem pro ochranu osobních údajů, lze platně rozvázat pouze mimořádnou výpovědí ze závažného důvodu podle § 626 BGB. Žalovaná ale [žalobkyni] dala pouze řádnou výpověď.

2. Použitelnost § 38 odst. 2 ve spojení s § 6 odst. 4 druhou větou BDSG podle názoru předkládajícího senátu závisí na tom, zda je podle unijního práva, zejména podle čl. 38 odst. 3 druhé věty GDPR přípustná taková vnitrostátní právní úprava, která rozvázání pracovního poměru pověřence pro ochranu osobních údajů výpovědí váže na přísnější podmínky, než je tomu podle unijního práva. Předkládající senát o této otázce nemůže rozhodnout, aniž by ji předložil Soudnímu dvoru podle článku 267 SFEU. Naproti tomu, pokud by § 38 odst. 1 a 2 ve spojení s § 6 odst. 4 druhou větou BDSG nebylo možno použít z důvodu přednostního použití unijního práva (zejména článku 38 odst. 3 druhé věty GDPR), byl by opravný prostředek „*Revision*“ podaný žalovanou úspěšný. S odůvodněním, které uvedl zemský pracovní soud, by danou výpověď [v takovém případě] nemohl považovat za neplatnou.

II. Objasnění první předběžné otázky

1. Předkládající senát nemůže jednoznačně posoudit, zda lze vedle právní úpravy uvedené v čl. 38 odst. 3 druhé větě GDPR použít vnitrostátní normy, které ve srovnání s pravidly stanovenými unijním právem omezují možnost rozvázání pracovního poměru podnikového pověřence pro ochranu osobních údajů výpovědí.

2. Podle čl. 38 odst. 3 druhé věty GDPR nesmí být pověřenec pro ochranu osobních údajů v souvislosti s plněním svých úkolů propuštěn (*abberufen*) (v anglickém jazykovém znění „*dismissed*“, což lze podle názoru předkládajícího senátu chápat jako zákaz výpovědi) ani sankcionován. Naproti tomu § 38 odst. 1 a 2 ve spojení s § 6 odst. 4 BDSG stanoví, že povinně jmenovaného pověřence pro ochranu osobních údajů lze odvolat pouze ze závažného důvodu (viz § 626 BGB) a že jeho pracovní poměr lze výpovědí rozvázat rovněž pouze ze závažného důvodu, i když odvolání nebo výpověď – jako v tomto případě – nesouvisí s plněním jeho úkolů. Vnitrostátní právo – v případě, že je pověřenec pro ochranu osobních údajů, kterého je třeba jmenovat povinně, u správce nebo zpracovatele zároveň zaměstnán jako zaměstnanec – vedle ochrany před odvoláním navíc pro daný pracovní poměr stanoví ještě ochranu před propuštěním. Tato ochrana i nadále trvá po dobu jednoho roku od okamžiku případného odvolání a je nezávislá na tom, zda je jmenování pověřence pro ochranu osobních údajů povinné rovněž podle čl. 37 odst. 1 GDPR a zda zaměstnanec získal obecnou ochranu před propuštěním podle vnitrostátního práva (§ 1 odst. 1 KSchG). Předkládající senát dodává, že podle vnitrostátního práva závažný důvod pro odvolání nespočívá v okolnosti, že podniková ochrana osobních údajů má být na základě organizační změny do budoucna zajišťována externím pověřencem pro ochranu osobních údajů [*omissis*] [vnitrostátní judikatura].

3. GDPR je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech (čl. 99 odst. 2 GDPR ve spojení s čl. 288 odst. 2 SFEU). Podle judikatury Soudního dvora mají podle zásady přednosti unijního práva ustanovení Smlouvy o FEU a přímo použitelné akty orgánů ve vztazích s vnitrostátním právem členských států za následek, že pouhým vstupem v platnost činí bez dalšího nepoužitelným jakékoli ustanovení vnitrostátního práva, které by s nimi bylo v rozporu [rozsudky Soudního dvora ze dne 4. února 2016, C-336/14 (*Ince*, ECLI:EU:C:2016:72), bod 52; ze dne 14. června 2012, C-606/10 (*ANAFE*, ECLI:EU:C:2012:348), bod 73]. Účelem GDPR je – stejně jako tomu bylo již u směrnice 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 1995, L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355), která jím byla zrušena, – zajistit volný pohyb osobních údajů mezi členskými státy prostřednictvím harmonizace vnitrostátních pravidel, jež chrání fyzické osoby v souvislosti se zpracováváním takovýchto údajů [viz bod 9 a násl. odůvodnění GDPR; rozsudek Soudního dvora ze dne 20. května 2003, C-465/00 (*Österreichischer Rundfunk a další*, ECLI:EU:C:2003:294), bod 39]. V důsledku úplné harmonizace provedené směrnicí 95/46/ES by podle judikatury Soudního dvora mohla být nepřipustná rovněž vnitrostátní pravidla zpřísnující právní úpravu [rozsudek Soudního dvora ze dne 24. listopadu 2011, C-468/10 a C-469/10 (*ASNEF*, ECLI:EU:C:2011:777), bod 29 a násl.].

4. Ve vnitrostátní odborné literatuře je unijní právní stav posuzován různě.

a) Převážně je zastáván názor, že v případě zvláštní ochrany před propuštěním upravené v § 38 odst. 2 ve spojení s § 6 odst. 4 druhou a třetí větou BDSG se

jedná o pravidla hmotného pracovního práva, na které se podle článku 153 SFEU nevztahuje legislativní pravomoc Unie, a proto nepřichází v úvahu kolize s čl. 38 odst. 3 druhou větou GDPR. Mimoto se vnitrostátní zákonodárce při vyplňování mezery v právu může opřít o zmocňovací ustanovení článku 88 GDPR, které se týká pracovního práva [*omissis*] [odkaz na právníckou literaturu]. Podle podkladů k novému znění BDSG německý zákonodárce rovněž zjevně vycházel z toho, že se v případě § 6 odst. 4 BDSG jedná o pracovněprávní úpravu, kterou lze analogicky k vnitrostátní právní úpravě účinné do 24. května 2018 zachovat vedle norem obsažených v GDPR [*omissis*] [odkaz na zdroj].

b) Podle opačného názoru je spojení pracovněprávní ochrany před propuštěním s postavením pověřence pro ochranu osobních údajů v oblasti soukromých subjektů v rozporu s unijním právem, a to přinejmenším pokud se jedná o pověřence pro ochranu osobních údajů, které je podle čl. 37 odst. 1 GDPR třeba jmenovat povinně. Vytváří se hospodářský tlak na trvalé udržení pověřence pro ochranu osobních údajů, který již byl jednou jmenován [*omissis*] [odkaz na právníckou literaturu]. Zpochybňováno je rovněž, zda zvláštní ochrana interního pověřence pro ochranu osobních údajů před propuštěním vůbec spadá do oblasti působnosti čl. 88 odst. 1 GDPR.

III. Objasnění druhé předběžné otázky

1. Pro případ, že odpověď na první předběžnou otázku je kladná, se předkládající senát táže, zda unijní právo, zejména čl. 38 odst. 3 druhá věta GDPR širší vnitrostátní ochraně před propuštěním brání i v případě, že jmenování pověřence pro ochranu osobních údajů není povinné podle čl. 37 odst. 1 GDPR, nýbrž pouze podle práva členského státu.

2. Unijní právo by mohlo být vykládáno v tom smyslu, že se případně přednostní použití čl. 38 odst. 3 druhé věty GDPR vztahuje pouze na pověřence pro ochranu osobních údajů, kteří jsou povinně jmenováni podle unijního práva, jelikož dané ustanovení by bylo možno považovat za taxativní pouze v tomto ohledu. Podmínky, za kterých je nutno pověřence pro ochranu osobních údajů jmenovat povinně, jsou v čl. 37 odst. 1 GDPR a v § 38 odst. 1 BDSG upraveny odlišně a nepřekrývají se. Soud rozhodující v nižším stupni v původním řízení doposud pouze zjistil, že žalobkyně byla pověřenkyní pro ochranu osobních údajů povinně jmenována podle § 38 odst. 1 BDSG. Zda taková povinnost existovala rovněž podle čl. 37 odst. 1 GDPR, by případně vyžadovalo další ověření.

3. Mimoto je zapotřebí objasnit, jak je v této souvislosti třeba chápat čl. 37 odst. 4 druhou část první věty GDPR. Znění dané normy by každopádně připouštělo výklad, že pověřenec pro ochranu osobních údajů, který je povinně jmenován podle práva členského státu, je tím pádem povinně jmenován i ve smyslu GDPR. Podle unijní právní úpravy správci „musí“ (*müssen*) (anglické jazykové znění: *shall*) pověřence pro ochranu osobních údajů jmenovat, vyžaduje-li to od nich právo členského státu. Pokud by ustanovení čl. 37 odst. 4 druhé části

první věty GDPR mělo být vykládáno tímto způsobem, byla by – v případě kladné odpovědi na první předběžnou otázku – ochrana před propuštěním přiznaná vnitrostátním právem nepřipustná dokonce i v případě, že jmenování pověřence pro ochranu osobních údajů není povinné podle čl. 37 odst. 1 GDPR, nýbrž pouze podle vnitrostátního práva.

IV. Objasnění třetí předběžné otázky

1. Pro případ kladné odpovědi na první předběžnou otázku se předkládající senát táže, zda se čl. 38 odst. 3 druhá věta GDPR zakládá na dostatečném zmocnění, a to zejména v rozsahu, v jakém se vztahuje na pověřence pro ochranu osobních údajů, kteří jsou u správce v pracovním poměru, nebo zda jeho platnosti brání překážky vyplývající z nedostatku takového zmocnění.

2. Podle čl. 5 odst. 1 a 2 SEU se Evropská unie řídí zásadou svěřeni pravomocí. Tato zásada je konkretizována článkem 2 a násl. SFEU. Unie podle ní jedná pouze v mezích pravomocí svěřených jí ve Smlouvách členskými státy pro dosažení cílů stanovených ve Smlouvách.

a) Přijetí GDPR se zakládá zejména na článku 16 SFEU (viz *úvodní ustanovení a bod 12 odůvodnění GDPR*). Podle názoru předkládajícího senátu lze unijní právní předpisy o zpracování údajů soukromými osobami vydávat pouze na základě pojmu „volný pohyb těchto údajů“ uvedeného v čl. 16 odst. 2 poslední části první věty SFEU. Ve vnitrostátní odborné literatuře je ostatně znění čl. 16 odst. 2 první věty SFEU zčásti pojímáno tak, že se legislativní pravomoc přiznaná Unii Smlouvami omezuje pouze na ochranu osobních údajů při zpracování údajů orgány Unie, zpracování údajů veřejnými subjekty při provádění unijního práva a na přeshraniční zpracování údajů [*omissis*] [odkaz na právnickou literaturu]. Dosavadní judikatura Soudního dvora týkající se směrnice 95/46/ES a článku 100a Smlouvy o ES z takto úzkého výkladu nevycházela [viz *rozsudek Soudního dvora ze dne 20. května 2003, C-465/00 (Österreichischer Rundfunk a další, EU:C:2003:294), bod 39 a násl.*].

b) Na druhou stranu by mohlo být relevantní zmocnění ke sblížování právních předpisů v rámci vnitřního trhu podle čl. 114 odst. 1 SFEU [ke *směrnici 95/46/ES a článku 100a Smlouvy o ES viz rozsudek Soudního dvora ze dne 20. května 2003, C-465/00 (Österreichischer Rundfunk a další, EU:C:2003:294), bod 39 a násl.*]. Použití čl. 114 odst. 1 SFEU jako základu pravomoci by ale ve vztahu k čl. 38 odst. 3 druhé větě GDPR mohl bránit čl. 114 odst. 2 SFEU, podle něhož se odstavec 1 mj. nevztahuje na ustanovení týkající se práv a zájmů zaměstnanců. Tato okolnost by nebyla na překážku v případě, že by GDPR neobsahovalo žádné zvláštní cíle týkající se práv zaměstnanců, nýbrž pouze úpravu průřezové tematiky, která se pouze odráží i v právním postavení zaměstnanců [*omissis*] [odkaz na právnickou literaturu].

3. Třebaže předkládající senát nesdílí pochybnosti týkající se platnosti GDPR, vyjádřené ve vnitrostátní odborné literatuře, které jsou uvedeny níže, žádá Soudní

dvůr, aby se s nimi za účelem objasnění unijního právního stavu a v zájmu právní jasnosti vypořádal.

a) Část odborné literatury má za to, že se jedná o porušení zásady subsidiarity unijního práva (*čl. 5 odst. 3 první pododstavec SEU*) [omissis] [odkaz na právníckou literaturu]. V souladu s tímto názorem Deutscher Bundesrat (Německá spolková rada) prostřednictvím usnesení ze dne 30. března 2012 [omissis] [odkaz] vynesla proti původnímu návrhu GDPR výtku týkající se subsidiarity podle čl. 12 písm. b) SEU ve spojení s článkem 6 Protokolu o používání zásad subsidiarity a proporcionality ze dne 13. prosince 2007 (*Úř. věst. 2007, C 306, s. 150*).

b) Konečně je GDPR ve vnitrostátní odborné literatuře ojediněle považováno za neplatné z důvodu porušení zásady proporcionality uvedené v čl. 5 odst. 4 prvním pododstavci SEU [omissis] [odkaz na právníckou literaturu].

[omissis]

[omissis] [přerušeni řízení]

[omissis] [podpisy]